

Borivoj Gerzić

KORISNO PROTRAĆENA NOĆ

crnka krupnih očiju je rekla
 ovih sedam žena pošlo bi večeras
 u krevet s tobom
 jedna od njih je moja sestra
 pokazala je na tu sestru
 koja je zavodljivo treptala
 i okretala se oko sebe na štikli
 ja sam se od nekoga krio
 na mitingu gde su okupljeni
 uzvikivali parole protiv vlasti
 i kretali se ulicama ukrug
 kao one ovce u australiji
 za koje niko nije znao zašto to rade

kada su se ljudi razišli
 video sam da sam ostao bez šubare i čarapa
 a bio je mart i sneg
 spustio sam se glavnom saobraćajnicom
 i od uličnog prodavca kupio šubaru i čarape
 rekao je, sačekaj, otišao u mračan prolaz i
 vratio se s belim cipelama u ruci, rekao, uzmi,
 video sam da sam bio bos

onda me je pripiti grmalj-prolaznik
 pitao zašto ga gledam i hteo da se potučemo
 pa je otišao
 a razbarušeni mladić gurnuo mi je
 svoju knjižicu pesama u ruke očekujući komentar
 bilo je u knjizi mnogo reči koje mi ništa nisu značile
 pa sam uzeo ribaču četku
 i počeo da stružem unutrašnjost štrokavog
 uličnog zamrzivača za sladoled
 s čijeg dna je bleskalo moje lice

štroka se zakorila po zidovima
 četka je bila mala kao i bara na ulici u
 kojoj sam ispirao četku
 ipak sam do jutra uspeo da očistim

zamrzivač
bila je to korisno
protraćena noć

DELA SPASENJA

napalm-devojčica na asfaltu ispod
potamnelog horizonta
suza joj rastočila zenicu
generalštab zveri urla iz
nečiste utrobe
uniforme bez tela na zidu ujedinjenih
nacija umesto gernike
na ulici zlato ima istu vrednost kao
đubre
tela ljudska ne veća od pedlja
sunce je kugla u tami
počinje osmi sabor

pokreni se u tamjanu
umij lice slamom
ruke operi u mutnoj vodi
i raširi oči
diši
slobodu pevaj sabljom
prave i krive odvoji kao
što se odvajaju ovce od jaraca
ili čekaj da padne mač
oštar sa obe strane

ZEMLJA

čovjek se pojavio kad je već sve stajalo:
drveće, ptice, sunce i kamen,
okeani, mesec

izlegao se iz sveta
u taj isti svet
kao trava što raste iz zemlje
da u znoju lica svog
radi, živi, potomke da rađa i umire

nejakoj da ljudskoj nadogradnji
 pridoda svoj obol

ukopavaju ga u tu zemlju
 koja je sav njegov svet
 iz zemlje izašao cvileći
 u nju se vraća
 razmišljajući

UMETNIK

je vrelo što pokulja iz utrobe zemlje
 dobro ako mu je voda bistra i hladna
 bez bakterija
 kamenca
 i teških metala
 loše ako je zamućeno

bez zasluga je
 za kvalitet svoje vode
 što se diže iz dubina tame
 samo mali otvor na trbuhu sveta
 ne veći od detinjeg
 pupka

mračaj-vrelo ne može samo
 sebe da pije
 ni da proceni
 kvalitet sopstvene vode
 ono čeka suvo grlo
 da ga pronađe
 i utoli žeđ

napojen glasovima uzdolja
 putnik nastavlja dalje
 a izvir da se izliva
 ližući došljacima vrh cipele
 kvaseći im pete na odlasku
 dok ne uvre

PARABOLA ODRAZA

ovi što sede na devetom i dvanaestom nebu
i s jakim četkicama od kobilje dlake
iscrtavaju svet kubističkih formi
i oni izlomljenih oblika koji
metanišu dole ispod krajnjeg horizonta
čuče, skaču ili se klanjaju
sa staklastim pogledom uperenim naviše
štakama bi da skidaju bogove s neba
što u mrkloj noći između poslednje
i prve mesečeve četvrti
izvlače mokre duše sebi
mrežama bačenim s visina
koloplet čudne simbioze
donje slepe žudnje i gornje apatije

a pacijent na penicilinu
sklupčan u utrobi zemlje
ili u dubokom moru
jetra ne radi dobro
kvalitet krvi loš
vreme se ubrzalo toliko
da je postalo vidljivo
u telu cvili zarobljen
da bi u poslednjem času
duša lakše uzletela

THE PARABLE OF REFLECTION

those who sit on the tenth and twelfth heaven
and with strong mare's hair brushes
depict the world of cubist forms
and those of broken shapes which
toil down below the ultimate horizon
who crouch, jump, or bow
with a glassy gaze directed upwards
with crutches, they would like to take down
the gods from the sky
which in the dark night between the last
and the first quarter of the moon
with nets thrown from above
draw wet souls to themselves
a tangle of a strange symbiosis
of lower blind desires and pretentious
upper apathy

and the patient is on penicillin
curled up in the bowels of the earth
or in the depth of the sea
the liver is not working well
quality of blood poor
time has sped up so much
that it has become visible
he is trapped in a whimpering body
for the soul to soar more easily
in the last hour